

Arrest

nr. 69 024 van 21 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S.M. MANESSE, die loco advocaat D. STEYVERS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 13 september 2010 toe op Belgisch grondgebied en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 25 juli 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan per aangetekend schrijven d.d. 26 juli 2011 in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen, welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Romazigeuner afkomstig uit Pec en bent u Kosovaars staatsburger. Na de bombardementen ontvluchtten jullie Kosovo. Uw vader werd tijdens jullie vlucht in uw bijzijn geslagen en met een mes gestoken. Hij stierf en u vluchtte verder naar Servië waar u zich als vluchteling liet registreren. U dreef handel en zo ontmoette u in Subotica uw partner Z.(...) S.(...) (O.V. 6.686.868).

U werkte later ook nog voor een gemeentebedrijf. Ongeveer drie jaar geleden werd uw oudste zoon A.(...) lastig gevallen en geslagen door andere jongeren bij het verlaten van de school. De eerste keer besteedde u er niet veel aandacht aan, maar de tweede keer ging u het toch melden aan de leerkracht, die beloofde de politie in te lichten. Tien dagen later werd uw zoon echter opnieuw lastig gevallen toen hij naar school ging. Kinderen uit de buurt die het hadden gezien, kwamen u verwittigen. U snelde er naartoe, maar u kreeg ook klappen. Uw zoon slaagde erin iemand van zijn aanvallers met een fles te slaan. Uw partner, die ondertussen ook was aangekomen, zag jullie onder het bloed en viel flauw. Thuis waarschuwde u de politie, maar niemand kwam opdagen. Nog eens tien dagen daarna kwamen verschillende maffiosi, onder wie de vader van de jongen die door uw zoon met een fles was geslagen, achter u aan met vier jeeps. Ze kwamen uw huis binnen, sloegen u en probeerden u met een mes te verwonden. Ze misten echter en raakten uw dochter. Ze moest hiervoor een maand in het ziekenhuis verblijven. De inderhaast toegesnelde politie kon vier mannen oppakken. Later werd u verzocht door de politie om voor de rechtbank te verschijnen, maar omdat die mannen u ook hadden bedreigd, was u al naar uw schoonmoeder in Subotica gevlucht. Tijdens jullie verblijf daar brandde het huis van uw schoonmoeder af. De politie had geen enkel bewijs gevonden dat de brand was aangestoken, maar toch dacht u dat de Servische maffiosi uit Belgrado met wie u eerder problemen had, de brand hadden aangestoken. U liet uw partner achter bij een oom en zelf ging u voor een maand terug naar Kosovo om uw identiteitsdocumenten te regelen zodat u naar Europa kon vluchten. U werd er niet in het rijksregister teruggevonden. Omdat u schrik had van de Servische maffiosi uit Belgrado, besloot u te vluchten. U vroeg op 13 september 2010 in België asiel aan. Ter staving van uw identiteit legde u uw oude Joegoslavische geboorteakte, uitgereikt op 18 april 1980 in Pejë, de geboorteaktes van de kinderen, uitgereikt in Subotica en in Belgrado en de Servische nationaliteitsbewijzen van uw kinderen neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat er aan uw problemen in **Kosovo** – uw vader werd voor uw ogen vermoord tijdens de oorlog in 1999 (CGVS I, p. 4-6; CGVS II, p. 9-10) – omwille van een fundamentele tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en deze van uw zus Q.(...) K.(...) (O.V. 6.702.687) geen enkel geloof kan gehecht worden. Waar u verklaarde dat uw vader tijdens jullie vlucht ergens in de bossen in uw bijzijn door UCK'ers gedood werd (CGVS I, p. 4-6), zei uw zus dat uw vader thuis in Kosovo gedood werd (CGVS Q.(...) K.(...), p. 6). Deze fundamentele tegenstrijdigheid ondermijnt fundamenteel de geloofwaardigheid van de door u beweerde omstandigheden van de dood van uw vader in Kosovo.

Voorts heeft u uw terugkeer naar Kosovo niet aannemelijk gemaakt. U verklaarde dat u in 2010 naar Kosovo terugkeerde om er identiteitsdocumenten te regelen, maar dat u deze niet kreeg omdat men u niet terugvond in het rijksregister (CGVS II, p. 9). Nochtans slaagde u erin op het Commissariaat-generaal een oude Joegoslavische geboorteakte voor te leggen waaruit blijkt dat u in Pec het levenslicht zag. Hieruit blijkt dan ook dat u na uw geboorte in het geboorteregister opgenomen werd. Gezien u verklaarde tot in 1999 in Kosovo gewoond te hebben (CGVS I, p. 2-3) en gezien uit artikel 29 van de Law on citizenship of Kosova, die van kracht is sinds 17 juni 2008, blijkt dat elke persoon die op 1 januari 1998 Joegoslavisch staatsburger was en die op dat moment zijn gewoonlijk verblijf in Kosovo had Kosovaars staatsburger is en in het Kosovaarse bevolkingsregister ingeschreven kan worden, wat ook zijn huidige verblijfplaats moge zijn, dient u dan ook als Kosovaars staatsburger beschouwd te worden. Het is dan ook op zijn minst merkwaardig dat u er niet in geslaagd zou zijn om Kosovaarse documenten te verkrijgen.

Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Pec in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten

meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Uw verklaringen dat u er tijdens die maand in 2010 toen u terugkeerde naar Kosovo voor uw documenten, bang was omdat het daar nog altijd niet rustig was en u de oorlog kon ruiken, stemmen dan ook niet overeen met bovenvermelde informatie (CGVS I, p. 9; CGVS II, p. 11).

Daarnaast blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. Eulex en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestrafing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens en na bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten. Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Hoewel de implementatie van dergelijke plannen niet altijd even efficiënt verloopt onder meer door beperkte budgetten en door een gebrekkige communicatie tussen de verschillende Kosovaarse overheden die bij de uitwerking van de plannen betrokken zijn, blijkt uit de informatie tevens dat reeds meerdere kernaspecten ervan geconcretiseerd werden. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan

alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Daarnaast verklaarde u **Servië** te hebben verlaten omwille van de problemen die u en uw zoon hadden met een maffiabende zowel in Belgrado als in Subotica (CGVS I, p. 10-11; CGVS II, p. 2-9; CGVS I partner, p. 7; CGVS II partner, p. 2-3). Er dient vooreerst vastgesteld te worden dat de geloofwaardigheid van de door u en uw partner aangehaalde incidenten met die maffialeden ondermijnd wordt doordat u hiervan geen enkel begin van bewijs aandroeg. U verklaarde in dit verband dat alle bewijsstukken, zoals ondermeer medische attesten die uw problemen en deze van uw zoon en uw dochter (die een maand in het ziekenhuis opgenomen werd) met maffialeden in Belgrado aantonen, verbrand werden toen het huis van uw schoonmoeder in de vlammen opging (CGVS II, p. 5-7). Dit is echter geen afdoende verklaring voor het ontbreken van bewijsstukken. Aan de verbranding van dergelijke bewijsstukken kan immers door diverse tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen en tussen uw verklaringen en deze van uw partner en uw schoonmoeder geen enkel geloof gehecht worden. Zo verklaarde u dat u na de problemen met maffialeden in Belgrado bij uw schoonmoeder in Subotica introk, waar onbekenden – volgens u diezelfde maffialeden – haar huis in brand staken. Jullie verbleven daar ongeveer een jaar. Jullie waren in het huis aan het slapen toen het afbrandde (CGVS I, p. 3; p. 9; p. 11; CGVS II, p. 7-9). Uw partner beweerde echter dat jullie nooit bij haar moeder hebben gewoond en dat jullie niet aanwezig waren toen haar huis afbrandde. Jullie zijn ook onmiddellijk van Belgrado naar België vertrokken (CGVS I partner, p. 7; CGVS II partner, p. 3). Ook uw schoonmoeder verklaarde dat jullie niet aanwezig waren tijdens de brand. Volgens haar vond de brand al kort na de oorlog plaats (CGVS schoonmoeder, p. 2-3). Bovenstaande bevindingen nopen er dan ook toe te besluiten dat er aan de brand in het huis van uw schoonmoeder – die volgens u door maffialeden met wie u in Belgrado een conflict had aangestoken was – geen enkel geloof meer kan worden gehecht. Hierdoor komt tevens de geloofwaardigheid van uw bewering dat een deel van uw identiteitsdocumenten, zoals ondermeer uw licna karta, tijdens deze brand in de vlammen op ging op de helling te staan (CGVS I, p. 8-9; CGVS II, p. 5; p. 11). Deze vaststelling doet dan ook sterk vermoeden dat u bewust uw identiteitsdocumenten achterhoudt omdat er mogelijks informatie op staat die niet meteen met uw verklaringen die u op het Commissariaat-generaal aflegde overeenstemt.

Dat er aan uw asielrelaas geen geloof gehecht kan worden blijkt tevens uit het feit dat er aan de door u geschetste houding van de Servische politie – de politie wenste aanvankelijk niet te interveniëren omdat jullie voor hen Albanezen zijn (CGVS I, p. 10; CGVS II, p. 5) - geen geloof kan worden gehecht. Deze door u geschetste houding stemt immers niet overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hieruit blijkt dat de Servische autoriteiten en de Servische politie voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel er binnen de Servische politie weliswaar nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie anno 2011 beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven.

Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven.

Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialiseerdere en modernere politiemacht te komen. Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Dit blijkt eveneens uit het feit dat in 2006 de "Sector for Internal Control of the Police" opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politieel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten – ondermeer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad – voorleggen.

Zelfs al zou er nog enig geloof aan uw problemen gehecht kan worden, quod non, dan nog blijkt uit uw verklaringen dat de politie onmiddellijk optrad toen u binnenshuis werd aangevallen. Ze pakte de daders op en contacteerde u later nog om naar de rechtbank te komen (CGVS I p. 10; CGVS II, p. 5-7). Ook naar aanleiding van de brand in Subotica, verklaarde u dat de politie een volledig onderzoek heeft gevoerd naar de oorzaak ervan (CGVS II, p. 8-9). Uit niets blijkt dan ook dat de politie omwille van uw etnische origine haar werk niet gedaan zou hebben. Hoe dan ook kan er op gewezen te worden dat er, indien u meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Servische politie en meent dat uw rechten geschonden zijn/worden, in Servië meerdere mechanismen bestaan - die ook toegankelijk zijn voor minderheden - om politieel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten. De Servische overheid onderneemt immers stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen en gedooft wangedrag van politieagenten niet zonder meer. Zo werd in 2006 – zoals hierboven reeds bleek – een intern controleorgaan opgericht binnen de politiediensten dat klachten behandelt die te maken hebben met het optreden van de politie. In de loop van 2008 werden er aanvullende initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren: zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OVSE (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa), informatiebrochures voor het publiek opgesteld, ook in het Romaans, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het intern controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bijvoorbeeld tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures opgestart. Nergens uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u dergelijke stappen ondernomen zou hebben.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen zet zowel de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen met maffialeden in Servië als van de door u beweerde brand in Subotica fundamenteel op de helling. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Ze bevestigen enkel uw identiteit en de identiteit en de nationaliteit van uw kinderen. Deze staan hier echter niet meteen ter discussie.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat ik ook inzake de asielaanvragen van uw partner S.(...) Z.(...) (O.V. 6.686.868) en schoonmoeder B.(...) S.(...) (O.V. 6.686.860) heb besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van tweede verzoekster

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Romazigeunerin afkomstig uit Nis en bent u Servisch staatsburger. Uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op dezelfde motieven die uw partner T.(...) K.(...) (O.V. 6.686.864) in het kader van zijn asielaanvraag aanhaalde. Na de oorlog in Kosovo woonde u kort in Subotica, waar u uw partner leerde kennen. U trok met hem naar Belgrado. Toen uw zoon op weg naar school was, werd hij aangevallen door maffia. Ook uw partner werd geslagen. Toen u hen onder het bloed zag, viel u flauw. U kreeg problemen met uw hart en werd vaak 's nachts wakker van de angst. U ging hiervoor niet naar een dokter omdat u geen oppas vond voor de kinderen. Omdat jullie problemen hadden met de Servische maffia, zijn jullie gevlucht. Na een reis van twee dagen kwamen jullie aan in België, waar jullie op 13 september 2010 asiel aanvroegen. Ter staving van uw identiteit legde u twee geboorteaktes, uitgereikt in Nis op 26 september 2009 en 19 augustus 2010, uw nationaliteitsbewijs, d.d. 19 augustus 2010, en verschillende Belgische medische documenten neer.

B. Motivering

Uit uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw partner T.(...) K.(...). In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van het vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing van uw partner werd als volgt gemotiveerd: "Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat er aan uw problemen in **Kosovo** – uw vader werd voor uw ogen vermoord tijdens de oorlog in 1999 (CGVS I, p. 4-6; CGVS II, p. 9-10) – omwille van een fundamentele tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en deze van uw zus Q.(...) K.(...) (O.V. 6.702.687) geen enkel geloof kan gehecht worden. Waar u verklaarde dat uw vader tijdens jullie vlucht ergens in de bossen in uw bijzijn door UCK'ers gedood werd (CGVS I, p. 4-6), zei uw zus dat uw vader thuis in Kosovo gedood werd (CGVS Qi.(...) K.(...), p. 6). Deze fundamentele tegenstrijdigheid ondermijnt fundamenteel de geloofwaardigheid van de door u beweerde omstandigheden van de dood van uw vader in Kosovo.

Voorts heeft u uw terugkeer naar Kosovo niet aannemelijk gemaakt. U verklaarde dat u in 2010 naar Kosovo terugkeerde om er identiteitsdocumenten te regelen, maar dat u deze niet kreeg omdat men u niet terugvond in het rijksregister (CGVS II, p. 9). Nochtans slaagde u erin op het Commissariaat-generaal een oude Joegoslavische geboorteakte voor te leggen waaruit blijkt dat u in Pec het levenslicht zag. Hieruit blijkt dan ook dat u na uw geboorte in het geboorteregister opgenomen werd. Gezien u verklaarde tot in 1999 in Kosovo gewoond te hebben (CGVS I, p. 2-3) en gezien uit artikel 29 van de Law on citizenship of Kosova, die van kracht is sinds 17 juni 2008, blijkt dat elke persoon die op 1 januari 1998 Joegoslavisch staatsburger was en die op dat moment zijn gewoonlijk verblijf in Kosovo had Kosovaars staatsburger is en in het Kosovaarse bevolkingsregister ingeschreven kan worden, wat ook zijn huidige verblijfplaats moge zijn. dient u dan ook als Kosovaars staatsburger beschouwd te worden. Het is dan ook op zijn minst merkwaardig dat u er niet in geslaagd zou zijn om Kosovaarse documenten te verkrijgen.

Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Pec in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Uw verklaringen dat u er tijdens die maand in 2010 toen u terugkeerde naar Kosovo voor uw documenten, bang was omdat het daar nog altijd niet rustig was en u de oorlog kon ruiken, stemmen dan ook niet overeen met bovenvermelde informatie (CGVS I, p. 9; CGVS II, p. 11).

Daarnaast blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. Eulex en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van

de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens en na bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Hoewel de implementatie van dergelijke plannen niet altijd even efficiënt verloopt onder meer door beperkte budgetten en door een gebrekkige communicatie tussen de verschillende Kosovaarse overheden die bij de uitwerking van de plannen betrokken zijn, blijkt uit de informatie tevens dat reeds meerdere kernaspecten ervan geconcretiseerd werden. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn *Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Daarnaast verklaarde u **Servië** te hebben verlaten omwille van de problemen die u en uw zoon hadden met een maffiabende zowel in Belgrado als in Subotica (CGVS I, p. 10-11; CGVS II, p. 2-9; CGVS I partner, p. 7; CGVS II partner, p. 2-3). Er dient vooreerst vastgesteld te worden dat de geloofwaardigheid van de door u en uw partner aangehaalde incidenten met die maffialeden ondermijnd wordt doordat u hiervan geen enkel begin van bewijs aandroeg. U verklaarde in dit verband dat alle bewijsstukken, zoals ondermeer medische attesten die uw problemen en deze van uw zoon en uw dochter (die een maand in het ziekenhuis opgenomen werd) met maffialeden in Belgrado aantonen, verbrand werden toen het huis van uw schoonmoeder in de vlammen opging (CGVS II, p. 5-7). Dit is echter geen afdoende verklaring voor het ontbreken van bewijsstukken. Aan de verbranding van dergelijke bewijsstukken kan immers door diverse tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen en tussen uw verklaringen en deze van uw partner en uw schoonmoeder geen enkel geloof gehecht worden. Zo verklaarde u dat u na de problemen met maffialeden in Belgrado bij uw schoonmoeder in Subotica introk, waar onbekenden – volgens u diezelfde maffialeden – haar huis in brand staken. Jullie verbleven daar ongeveer een jaar. Jullie waren in het huis aan het slapen toen het afbrandde (CGVS I, p. 3; p. 9; p. 11; CGVS II, p. 7-9). Uw partner beweerde echter dat jullie nooit bij haar moeder hebben gewoond en dat jullie niet aanwezig waren toen haar huis afbrandde. Jullie zijn ook onmiddellijk van Belgrado naar België vertrokken (CGVS I partner, p. 7; CGVS II partner, p. 3). Ook uw schoonmoeder verklaarde dat jullie niet aanwezig waren tijdens de brand. Volgens haar vond de brand al kort na de oorlog plaats (CGVS schoonmoeder, p. 2-3). Bovenstaande bevindingen nopen er dan ook toe te besluiten dat er aan de brand in het huis van uw schoonmoeder – die volgens u door maffialeden

met wie u in Belgrado een conflict had aangestoken was – geen enkel geloof meer kan worden gehecht. Hierdoor komt tevens de geloofwaardigheid van uw bewering dat een deel van uw identiteitsdocumenten, zoals ondermeer uw licna karta, tijdens deze brand in de vlammen op ging op de helling te staan (CGVS I, p. 8-9; CGVS II, p. 5; p. 11). Deze vaststelling doet dan ook sterk vermoeden dat u bewust uw identiteitsdocumenten achterhoudt omdat er mogelijks informatie op staat die niet meteen met uw verklaringen die u op het Commissariaat-generaal aflegde overeenstemt.

Dat er aan uw asielrelaas geen geloof gehecht kan worden blijkt tevens uit het feit dat er aan de door u geschetste houding van de Servische politie – de politie wenste aanvankelijk niet te interveniëren omdat jullie voor hen Albanezen zijn (CGVS I, p. 10; CGVS II, p. 5) - geen geloof kan worden gehecht. Deze door u geschetste houding stemt immers niet overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hieruit blijkt dat de Servische autoriteiten en de Servische politie voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel er binnen de Servische politie weliswaar nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie anno 2011 beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven.

Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven. Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialiseerdere en modernere politiemacht te komen. Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten

goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Dit blijkt eveneens uit het feit dat in 2006 de “Sector for Internal Control of the Police” opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia”. Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politieel systeem te

verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten – ondermeer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad – voorleggen.

Zelfs al zou er nog enig geloof aan uw problemen gehecht kan worden, quod non, dan nog blijkt uit uw verklaringen dat de politie onmiddellijk optrad toen u binnenshuis werd aangevallen. Ze pakte de daders op en contacteerde u later nog om naar de rechtbank te komen (CGVS I p. 10; CGVS II, p. 5-7). Ook naar aanleiding van de brand in Subotica, verklaarde u dat de politie een volledig onderzoek heeft gevoerd naar de oorzaak ervan (CGVS II, p. 8-9). Uit niets blijkt dan ook dat de politie omwille van uw etnische origine haar werk niet gedaan zou hebben. Hoe dan ook kan er op gewezen te worden dat er, indien u meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Servische politie en meent dat uw rechten geschonden zijn/worden, in Servië meerdere mechanismen bestaan - die ook toegankelijk zijn voor minderheden - om politieel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten. De Servische overheid onderneemt immers stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen en gedooft wangedrag van politieagenten niet zonder meer. Zo werd in 2006 – zoals hierboven reeds bleek

– een intern controleorgaan opgericht binnen de politiediensten dat klachten behandelt die te maken hebben met het optreden van de politie. In de loop van 2008 werden er aanvullende initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren: zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OVSE (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa), informatiebrochures voor het publiek opgesteld, ook in het Romaans, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het intern controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bijvoorbeeld tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de

procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures opgestart. Nergens uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u dergelijke stappen ondernomen zou hebben.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen zet zowel de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen met maffialeden in Servië als van de door u beweerde brand in Subotica fundamenteel op de helling.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Ze bevestigen enkel uw identiteit en de identiteit en de nationaliteit van uw kinderen. Deze staan hier echter niet meteen ter discussie.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat ik ook inzake de asielaanvragen van uw partner S.(...) Z.(...) (O.V. 6.686.868) en schoonmoeder B.(...) (O.V. 6.686.860) heb besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

Uw medische problemen – u bent ziek en heeft problemen met uw hart –, houden geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Hierboven reeds bleek dat er aan de door u beweerde oorzaak van uw medische problemen, i.e. het feit dat u uw partner en uw zoon gewond zag nadat ze door Servische maffiosi aangepakt werden (CGVS I, p. 6), geen enkel geloof kan worden gehecht. Het feit dat u voor uw medische problemen in Servië geen verzorging zocht omdat u geen oppas vond voor uw kinderen (CGVS I, p. 6) is een motief van louter persoonlijke en familiale aard dat geen verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat u voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of vaneen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde identiteitsdocumenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Ze bevestigen enkel uw identiteit en uw nationaliteit. Deze staan hier echter niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus voeren verzoekers in een eerste middel de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekers houden een theoretisch betoog over de hoorplicht waarbij zij rechtspraak van de Raad van State aanhalen. Volgens verzoekers vloeit uit de rechtspraak voort dat de betrokkene voorafgaand aan de hoorzitting inzage dient te krijgen in het volledige dossier. Verzoekers stellen dat ze geen inzage kregen van het dossier op de Dienst Vreemdelingenzaken. In een tweede onderdeel geven verzoekers een uiteenzetting over het zorgvuldigheidsbeginsel waarbij de overheid over een volledig dossier dient te beschikken waarbij zij hiervan slechts zeker kan zijn indien deze gegevens werden voorgelegd aan de betrokkene. Verzoekers herhalen dat zij geen enkele inzage kregen in het dossier van de administratie, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken. In een derde middelonderdeel gaan verzoekers in op de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en een bijdrage van M. DESOMER in het Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht waarin gesteld wordt dat in asielzaken aan de betrokkene een recht op inzage en een recht op “wederhoor” dient te worden verleend, wat in België niet het geval is, waardoor de Belgische asielprocedure niet zou voldoen aan de beginselen van Europees administratief recht. Verzoekers stellen dat de verwerende partij nergens bewijst dat zij inzage in het dossier kregen voorafgaand aan hun verhoor van 1 juli 2011. Verzoekers stellen dat enkel voldaan is aan de hoorplicht indien de gehoorde met voldoende kennis van zaken aan het interview kon deelnemen, wat een voorafgaande inzage in het dossier noodzakelijk maakt.

Verzoekers lichten toe dat hun raadsman inzage had in het administratief dossier, maar zij stellen dat deze inzage voorafgaand aan het interview door de verwerende partij van 1 juli 2011 diende plaats te vinden, terwijl de inzage door de raadsman plaatsvond na kennisname van de bestreden beslissing. Verzoekers besluiten dat niet voldaan is aan het inzagerecht. Conform artikel 32 van de Grondwet en artikel 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur zou de bestuurde inzage moeten kunnen krijgen in elk bestuursdocument. Verzoekers voeren aan dat zij slechts nadat zij de beslissingen hadden ontvangen kennis konden nemen van bepaalde informatie waardoor zij documenten hadden kunnen verzamelen waaruit blijkt dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich steunt foutief of gedateerd is. Verzoekers stellen dat hun rechten duidelijk geschonden zijn omdat deze informatie, die bovendien nog eens vertaald dient te worden, niet op 30 dagen vanuit Servië verkregen kan worden. Met betrekking tot het zorgvuldigheidsbeginsel werpen verzoekers op dat zij geen kennis van zaken hadden ten tijde van het interview ten gevolge van een gebrek aan inzage in het dossier voorafgaand aan het interview. Inzake de Europese administratiefrechtelijke beginselen, stellen verzoekers dat in de Belgische asielprocedure geen mogelijkheid tot voorafgaande inzage van het administratief dossier voorzien is. Volgens verzoekers kan bezwaarlijk weerhouden worden dat aan het inzagerecht voldaan is nu de inzage slechts gebeurde na het nemen van de bestreden beslissing, op initiatief van de raadsman en deze slechts gericht was op het instellen van hoger beroep bij een andere instelling.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële en de formele motiveringsplicht waarbij zij verwijzen naar de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoekers stellen dat de beslissingen gestoeld zijn op de verklaringen die door hen werden afgelegd zonder dat zij voorafgaandelijk kennis hadden van het administratief dossier en dat geen rekening werd gehouden met de algemeen gekende actuele situatie in Kosovo en Servië inzake discriminatie van personen van Roma-origine. Uit een document van Human Rights Watch van oktober 2010, dat verzoekers als bijlage aan hun verzoekschrift toevoegen, blijkt volgens hen de schrijnende toestand van Roma in Kosovo en Servië, terwijl de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich baseert en die van 2008 dateert, geenszins actueel is. Vervolgens stellen verzoekers dat het standpunt van de verwerende partij dat de door hen aangehaalde problemen het privaatrechtelijke niveau niet overstijgen, niet correct is. De feiten, die niet worden betwist, vinden hun oorzaak in de etnische origine van verzoekers. Daarbij vermelden verzoekers dat zij duidelijk meegedeeld hebben dat de klachten die zij neerlegden geen enkel effect hadden. Verder wijzen verzoekers erop dat zij duidelijk hebben aangegeven dat mevrouw T. problemen ondervond bij de toegang tot de gezondheidszorg omwille van haar Roma-origine waardoor ze niet werd

onderzocht, geen medicatie kreeg en geen specialist kon raadplegen voor haar nierproblemen. Volgens verzoekers bevatten de beslissingen geen afdoende motieven die weerleggen waarom deze problemen niet als vervolging kunnen worden aanzien in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoekers leveren tevens kritiek op de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd en waaruit blijkt dat de Servische politie goed zou functioneren. Volgens verzoekers blijkt echter uit de tekst dat er nog steeds sprake is van corruptie en dat deze corruptie zich doortrekt in de verhouding tussen Roma en Serviërs. Hierbij wijzen verzoekers op de 'Subject Related Briefing' die zich in het administratief dossier bevindt en waaruit blijkt dat Roma nog steeds te maken krijgen met discriminatie. Aangezien de documenten die de verwerende partij bijbrengt hun problemen onderschrijven, kunnen verzoekers niet begrijpen waarom zij niet als vluchteling werden erkend. Ze stellen dat de verwerende partij geen aandacht heeft gehad voor de problemen inzake huisvesting, onderwijs en gezondheidszorg die zij hebben ondervonden, en opperen dat de informatie waarop zij zich baseert, gedateerd is.

Betreffende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voeren verzoekers in een derde middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoekers stellen dat er geen specifieke argumentatie wordt ontwikkeld met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire bescherming, terwijl de verwerende partij daartoe verplicht is.

2.2. De door verzoekers aangevoerde middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de hoorplicht merkt de Raad op dat dit beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. De beslissing van de commissaris-generaal, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, kan niet als een maatregel worden aanzien die gestoeld is op het persoonlijke gedrag van de asielzoeker zodat aan de grondvoorwaarde voor een toepassing van de hoorplicht niet is voldaan (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.491). Bovendien blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoekers zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken, ter gelegenheid van het opstellen van de vragenlijst (AD eerste verzoeker, stuk 18, Vragenlijst 13/09/2010; AD tweede verzoekster, stuk 14, Vragenlijst, 22/09/2010) als bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, ter gelegenheid van hun gehoren (AD eerste verzoeker, stuk 14, gehoorverslag CGVS I, 16/10/2010 en stuk 8, gehoorverslag CGVS II, 12/01/2011; AD tweede verzoekster, stuk 11, gehoorverslag CGVS I, 16/12/2010 en stuk 9, gehoorverslag CGVS II, 12/01/2011), in de mogelijkheid waren hun persoonlijk standpunt kenbaar te maken.

2.4. Waar verzoekers beweren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden omdat ze inzage dienden te krijgen in het dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken vooraleer het interview plaatsvond op het Commissariaat-generaal, hierbij verwijzend naar artikel 32 van de Grondwet en de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, merkt de Raad op dat zij niet aantonen dat er op de overheid te dezen een verplichting tot actieve openbaarheid zou bestaan. Hieruit volgt dat de overheid enkel op initiatief van de betrokkenen inzage zal verlenen in de bestuursdocumenten die op hen betrekking hebben (cf. RvS 8 maart 2011, nr. 211.844). Noch uit het administratief dossier, noch uit de stukken die verzoekers aan hun verzoekschrift toevoegden, kan echter worden opgemaakt dat zij hiertoe een aanvraag hebben ingediend. Bijgevolg kan aan de overheid geen onzorgvuldigheid worden verweten doordat zij verzoekers geen inzage hebben verleend. De rechten van verzoekers werden niet met voeten getreden doordat zij, omwille van het feit dat zij enkel inzage hebben gevraagd ter gelegenheid van de voorbereiding van onderhavig beroep, slechts over een beperkt tijdsbestek beschikten (AD, eerste verzoeker, stuk 2; AD tweede verzoekster, stuk 2).

2.5. Daargelaten de vraag of de door verzoekers uit de rechtsleer geputte Europeesrechtelijke administratieve rechtsbeginselen van toepassing zijn, maken verzoekers niet aannemelijk dat deze beginselen *in casu* geschonden zijn. Verzoekers maken immers niet aannemelijk dat men tot een andere beslissing zou zijn gekomen indien zij inzage hadden gekregen in hun dossier vooraleer het gehoor op het Commissariaat-generaal plaatsvond. Aangezien de gegevens in het dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken in dit geval conform artikel 51/10 van de vreemdelingenwet beperkt bleven tot de verklaringen van betrokkenen met betrekking tot hun identiteit, herkomst en reisweg, de uiteenzettingen van de redenen waarom zij een asielaanvraag indienen en de mogelijkheden tot terugkeer naar hun land van herkomst, die zijzelf hebben ondertekend, ziet de Raad niet in op welke wijze verzoekers in hun rechten zouden worden geschonden doordat zij hierin geen inzage kregen.

2.6. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoekers met betrekking tot de bestreden beslissingen tegelijkertijd een schending aanvoeren van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kunnen aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissingen zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven die de beslissingen onderbouwen kennen (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoekers louter kritiek hebben op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.7. De bestreden beslissingen, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, zijn gestoeld op de vaststelling dat aan de door verzoekers geschetste problemen in Kosovo geen geloof kan worden gehecht omwille van tegenstrijdige verklaringen over de plaats van overlijden van de vader van eerste verzoeker en de merkwaardige verklaringen die eerste verzoeker aflegde over het verkrijgen van identiteitsdocumenten in Kosovo bij zijn recente terugkeer naar dit land. Bovendien blijkt uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het dossier werd toegevoegd dat er zich recent geen veiligheidsincidenten met personen van Roma-, Ashkali of Egyptische (RAE) origine hebben voorgedaan en dat de bescherming die lokaal wordt geboden als toereikend wordt beoordeeld. In de bestreden beslissingen wordt erop gewezen dat de sociaal-economische achterstelling waarvan de Roma het slachtoffer zijn niet met vervolging of met een reëel risico op ernstige schade kan worden gelijkgesteld. Het beleid van de Kosovaarse overheid is luidens de bestreden beslissingen gericht op integratie van minderheden en er worden conform artikel 48/5 van de vreemdelingenwet voldoende maatregelen genomen om de bescherming te garanderen. Er wordt in de beslissingen ook verwezen naar de *'UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo'* van 9 november 2009 waarin gesteld wordt dat alle aanvragen op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld. Met betrekking tot de problemen van verzoekers in Servië wordt in de beslissingen besloten tot de ongeloofwaardigheid van de aangehaalde problemen met een maffiabende omwille van het ontbreken van elk begin van bewijs. De verklaring dat de bewijsstukken in de vlammen zijn opgegaan door een brand in het huis van de schoonmoeder van eerste verzoeker, is zelf door tegenstrijdigheden aangetast, waardoor er geen geloof aan kan worden gehecht. Bovendien stemmen de verklaringen van verzoekers over de houding van de Servische politie niet overeen met de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en waaruit blijkt dat de Servische politie naar behoren functioneert. Specifiek met betrekking tot tweede verzoekster wordt ook vermeld dat haar medische problemen geen verband houden met de criteria uit het Vluchtelingenverdrag noch met de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

2.8. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers in hun middel niets inbrengen tegen de overwegingen van de commissaris-generaal waaruit blijkt dat het relaas van verzoekers ongeloofwaardig is. Bijgevolg blijven deze motieven, die de beslissing afdoende kunnen schragen, overeind en maakt de Raad deze tot de zijne.

2.9. Verzoekers beperken zich enerzijds tot de stelling dat in de beslissingen geen rekening werd gehouden met de gekende actuele situatie van personen van Roma-origine in Kosovo en Servië zoals die blijkt uit een document van Human Rights Watch dat verzoekers aan hun verzoekschrift toevoegen (Verzoekschrift, bijlage 4). Het kwestieuze document draagt de titel *"Kosovo. Rights Displaced. Forced Returns of Roma, Ashkali and Egyptians from Western Europe to Kosovo"* en dateert van oktober 2010. De Raad stelt vast dat het document de gedwongen terugkeer van Roma naar Kosovo behelst, terwijl de bestreden beslissingen geen dergelijke terugleidingsmaatregel inhouden. In de beslissingen wordt immers enkel uitspraak gedaan over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus van verzoekers. Daarenboven tonen verzoekers niet in het minst aan dat hen een terugleiding naar Kosovo boven het hoofd hangt. De door verzoekers aangebrachte informatie is in elk geval niet van aard om de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd te weerleggen. Verzoekers kunnen trouwens niet worden bijgetreden waar zij opperen dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert, dateert van 2008. Uit het administratief dossier blijkt immers duidelijk dat de uitgebreide stukkenbundel documenten bevat die een periode overspannen van het najaar van 2007 tot een laatste update in mei 2011 (AD eerste verzoeker, stuk 22, Landeninformatie; AD tweede verzoekster, stuk 18, Landeninformatie).

2.10. Waar verzoekers anderzijds beweren dat de verwerende partij het standpunt inneemt dat de door hen aangehaalde problemen het privaatrechtelijke niveau niet overstijgen, gaan zij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt immers nergens gesteld dat de problemen geen nexus vertonen met het Vluchtelingenverdrag. Door te verwijzen naar hun mededeling dat de klachten die zij hebben neergelegd geen enkel effect hadden, tonen zij niet aan dat zij de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden hebben uitgeput. Bovendien merkt de Raad op dat uit de verklaringen van verzoekers zelf niet kan worden afgeleid dat hun problemen in Servië hun oorzaak vonden in hun etnische origine. Volgens de verklaringen van eerste verzoeker waren de problemen met de Servische maffiabende immers het gevolg van een handgemeen waarbij de zoon van eerste verzoeker een fles gooide naar een lid van een drugsbende die hem lastig viel (AD eerste verzoeker, stuk 14, gehoorverslag CGVS I, 16/12/2010, p. 10).

2.11. Met betrekking tot de medische problemen van mevrouw T., die verzoekers in hun verzoekschrift aanhalen, dient te worden opgemerkt dat in het ganse dossier geen spoor is terug te vinden van mevrouw T, laat staan van haar medische problemen. Verzoekers verduidelijken niet welke band mevrouw T. met hen zou hebben. Inzoverre verzoekers de medische problemen van tweede verzoekster viseren, kan uit de medische documenten die in België werden opgemaakt (AD tweede verzoekster, stuk 17, Documenten, o.a. van de dienst Gynaecologie van het C.H.U. Saint-Pierre) niet worden afgeleid dat zij omwille van haar etnische origine geen medicatie kreeg of geen specialist kon raadplegen zoals verzoekers beweren. Uit de verklaringen van tweede verzoekster blijkt trouwens dat zij in haar land van herkomst geen dokter raadpleegde omdat niemand op de kinderen kon passen (AD tweede verzoekster, stuk 11, gehoorverslag CGVS II, 16/12/2010, p. 6). Bijgevolg werd het verband met het Vluchtelingenverdrag geenszins aannemelijk gemaakt.

2.12. De kritiek van verzoekers op het functioneren van de Servische politie en de beoordeling van de socio-economische situatie van de Roma is gestoeld op de informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd. Uit een selectieve lezing van deze informatie trekken verzoekers een andersluidende conclusie dan de commissaris-generaal, maar zij tonen geenszins aan dat de commissaris-generaal onredelijk te werk ging door te concluderen dat de Servische politie tegenwoordig naar behoren functioneert en dat verzoekers niet aantoonen dat zij klachten hebben ingediend tegen de beweerde laksheid van de Servische politie. Aan de problemen van Roma inzake huisvesting, onderwijs en gezondheidszorg wordt in de beslissingen wel degelijk aandacht besteed, maar er wordt gesteld dat deze problemen niet met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of met ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming kunnen worden gelijkgesteld. Verzoekers beperken zich tot de blote bewering dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert, gedateerd is, en verzuimen argumenten aan te brengen die aantonen dat de socio-economische achterstelling wel degelijk als vervolging of ernstige schade dient te worden gekwalificeerd.

2.13. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het relaas, kunnen verzoekers zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoekers brengen geen gegevens aan waaruit zou blijken dat er in Servië of in Kosovo een situatie van willekeurig geweld bestaat zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.14. Er werd geen schending aangetoond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen en werden genomen met inachtnaam van alle beschikbare gegevens. Er werd geen schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de hoorplicht, de zorgvuldigheidsplicht of de materiële motiveringplicht, aannemelijk gemaakt.

De middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een

reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN